

Romina Russell

Zodiak

Dolende Ster

De Zodiak-serie, deel 2

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

Als ik aan mama denk, denk ik aan de dag dat ze ons verliet. Ik word door tientallen herinneringen achtervolgd, maar die ene komt altijd als eerste naar de oppervlakte en duwt alle andere weg.

Ik herinner me dat ik besepte dat er iets mis was toen ik werd gewekt door Helios' stralen – en niet door mama's fluitje. Ik werd elke dag gewekt door de lage toon van de zwarte schelp die papa had gevonden tijdens zijn eerste afspraakje met mama; zij stak er altijd haar lange lokken mee op en haalde hem alleen uit haar haren voor het dagelijkse ritueel.

Maar deze ochtend begon zonder aankondiging. Ik klom uit bed, trok mijn schooluniform aan en ging op zoek naar mijn ouders.

De eerste die ik tegenkwam was Stanton. Hij stond aan de andere kant van de gang in zijn kamer met een kant van zijn gezicht tegen de muur gedrukt. 'Waarom ben je...?'

'Ssst.' Hij wees naar de scheur in de muur van zand en schelpen waardoor hij onze ouders in hun kamer kon afluisteren. 'Er is iets,' zei hij zonder geluid te maken.

Ik hield mijn mond en wachtte op het volgende teken van mijn grote broer. Stanton was tien en ging op een ander platform naar school, samen met ons buurmeisje, Jewel Belger. Haar moeder

kon hem elk moment komen ophalen, en Stanton liep nog in zijn pyjama.

De stilte was tergend en in die paar tellen schoot elk denkbaar scenario door mijn hoofd, van mama die ongeneeslijk ziek was tot papa die een kostbare parel had ontdekt die ons rijk zou maken. Toen Stan eindelijk bij de scheur vandaan stapte, trok hij me mee de gang op, precies op het moment dat mama de slaapkamer uit kwam stormen.

‘Stanton, kom alsjeblieft mee,’ zei ze terwijl ze voorbij beende. Ze zocht de laatste tijd steeds troost bij mijn broer als ze ruzie had met papa. Hij liep gewillig achter haar aan, en hoewel ik dat ook graag wilde, wist ik dat ze het niet goed zou vinden. Als ze mij wilde, had ze dat wel gezegd.

Vanuit een van de vele ramen van de bungalow zag ik mama en Stan verdwijnen in de kristallen leeskamer die papa vlak bij zijn narschelpen op de oever van de lagune had gebouwd – een kleine versie van de kristallen koepel op Elara, met net genoeg ruimte voor drie personen. Ik zag mama daar elke avond naar binnen stappen en haar gestalte in een vage schaduw veranderen achter de dikke muren. Daar las ze haar almanak in het licht van de sterren.

Er verscheen een kleine schoener naast onze steiger en Jewel sprong eruit, met weerbarstige krullen die wapperden in de zilte bries. Terwijl zij naar de deur rende, stampte papa de trap af om open te doen. Ik sloop achter hem aan en bleef boven aan de trap staan om te luisteren.

Papa gaf Jewel de handgroet en zwaaide naar mevrouw Belger. ‘Stan gaat vandaag niet naar school,’ zei hij terwijl mevrouw Belger als begroeting toeterde.

‘O,’ zei Jewel. Ze klonk zwaar teleurgesteld. ‘Is hij ziek?’

Ik ging iets verder over de trap heen hangen en Jewels felblauwe

ogen schoten mijn kant op. Haar bruinige wangen kleurden donkerder en ze keek snel weg, uit verlegenheid of om papa niet te laten merken dat ze mij daar had gezien.

‘Een beetje,’ zei papa.

Ik verslikte me bijna – ik had mijn ouders nog nooit horen liegen. Kreeften bedriegen niet.

‘Mag ik... Wilt u hem beterschap wensen?’

Ik staaarde naar papa’s kalende hoofd en hij knikte. ‘Dat zal ik doen. Veel plezier op school, Jewel.’ Toen hij weer naar mevrouw Belger zwaaide, glipte ik zonder geluid te maken achter hem langs en ging ik via een zijdeur naar buiten.

Ik liep om de bungalow heen en trof Jewel bij een kleine vijver met waterlelies die mijn moeder zo vaak verzorgde dat ze er altijd naar rook.

‘Is alles goed met Stanton?’ vroeg ze toen ik dichterbij kwam. Haar wangen begonnen weer te gloeien.

‘Ja, hoor,’ zei ik terwijl ik mijn schouders ophaalde.

‘Hij vertelde dat jullie ouders vaak ruziemaken...’ Ze liet de zin tussen ons in hangen, als een uitnodiging om met haar te praten als een vriendin, ook al was ik nog maar zeven en zij van Stantons leeftijd. Door haar aandacht voelde ik me belangrijk en ik wilde iets met haar delen – een *geheim*.

‘Stanton is niet echt ziek. Hij is bij mama. Zij en papa hadden net ruzie.’

Dat leek zij zich meer aan te trekken dan ik, want haar donkere gezicht kreeg een bezorgde uitdrukking, en ze zei: ‘Volgens mij is het niet goed voor hem... dat ze hem in hun ruzies betrekken. Het maakt hem oud.’

Toen rende ze naar haar moeders schoener, en toen ze wegvoeren, drukte Jewel haar gezicht tegen het raam en keek ze met een

verlangende blik naar ons huis. Haar woorden hadden iets in me losgemaakt, hoewel ik ze niet helemaal begreep, en ik keek nieuwsgierig naar de kristallen leeskamer.

Ik liep langzaam naar de kamer toe, en zag mijn eigen weerspiegeling in de dikke, glinsterende muren, in plaats van wat zich binnen afspeelde. Ik liep er voorzichtig omheen, gebukt voor het geval mama of Stanton naar buiten keek, en gluurde toen naar binnen, met mijn handen om mijn ogen om iets te kunnen zien.

Stanton had pasgeleden op school zijn eerste wave gekregen en hij zat op de vloer informatie in te voeren. Mama had haar almanak ingeschakeld en ze liep rondjes terwijl ze van alles tegen Stanton zei, dingen die ik niet kon horen.

Ik waagde het om de deur een stukje open te duwen, zo langzaam en voorzichtig als ik kon.

‘Als je de drie wisselaars hebt schoongemaakt, gril je ze met een beetje zeezout en wat zoetwaterkamperfoelie uit de tuin. Zo heb je wel genoeg recepten. Nu gaan we verder met Rho’s ochtendroutine.’

‘Mam, waarom vertel je me dit allemaal?’ vroeg Stanton op klaaglijke toon. Ook al was hij niet blij, zijn vingers tikten gehoorzaam op het holografische scherm van zijn wave om alle informatie vast te leggen.

‘Ik wil Rho drie uur eerder wakker hebben voor snelle oefeningen over de huizen,’ ging mama verder alsof Stanton haar niet had onderbroken. ‘Als ze alle twaalf Yarrot-houdingen heeft gehad, moet ze naar haar Midden gaan en zich ten minste een uur met de sterren onderhouden...’

Mama stopte ineens met praten en elke molecuul van mijn wezen verpulverde onder haar ijzige blik. Door het kleine kiertje van de deur keek ze me recht aan.

De deur zwaaide naar binnen open en ik viel bijna mee. Ik krabbelde overeind en wierp mijn broer een snelle blik toe. Hij keek met ingehouden adem van mijn moeder naar mij. Ik bereidde mezelf voor op een uitbrander van mijn moeder – maar ze leek niet boos.

‘Je moet naar school, Rho.’ Ze keek achter me of ze papa zag. Ik draaide me om, maar hij was nog in het huis. Toen ik weer naar mama keek, had ze dezelfde doordringende blik op haar gezicht als ze een week eerder had gehad, toen ze me had gewaar-schuwde dat mijn angsten echt waren.

Op dat moment voelden ze ook echt. Alle angstige mogelijkheden schoten weer door mijn hoofd, en ik vroeg me af wat mama ertoe had aangezet om Stanton de details van haar dagelijks leven te laten vastleggen. Er was iets aan de hand – iets verschrikkelijks. Mijn maag draaide zich om, alsof ik te veel gesuikerd zeewier had gegeten; de onwetendheid gaf me een vreselijk gevoel.

Mama streelde mijn gezicht zonder mijn huid echt aan te raken. ‘Je leraren hebben het mis, dat weet je.’ Dat was een van haar favoriete uitspraken.

‘Er zijn geen twaalf soorten mensen in het universum – er zijn er twee.’ Ze staaarde naar de parelketting op mijn borst, die ik de hele week niet had afgedaan. De parel van Kreeft hing niet in het midden, maar voor het eerst liet ze het zo. ‘Zij die stilstaan en proberen zich aan te passen... en zij die op zoek gaan naar waar ze thuishoren.’

Dat was het laatste dat mijn moeder tegen me zei. Toen papa me die ochtend – te laat – in de waterloper naar school bracht, wisten we niet dat mama weg zou zijn als hij thuiskwam.

Papa leefde vooral in zijn hoofd, hij was geen prater. Maar die ochtend verbrak hij de gebruikelijke stilte met de woorden:

‘Rho... je moeder en ik houden van je. Als wij ruziemaken, heeft dat niets met jou of je broer te maken. Dat weet je toch?’

Ik knikte. Hij sprak zacht, op de verzoenende toon die hij altijd gebruikte na een ruzie. Dus ik nam de gok. ‘Papa, waarom loog je tegen Jewel? Wat zijn Stanton en mama aan het doen?’

Ik zag aan zijn gezicht dat hij liever niet wilde antwoorden, maar na een ruzie was hij altijd wat opener. Met een zucht zei hij: ‘Ik had niet moeten liegen, Rho. Het spijt me dat je dat hebt gehoord. Het spijt me ook dat ik je geen antwoord kan geven, want ik weet het niet. Je weet hoe je moeder is. Dit is gewoon een van haar buien. Als je thuiskomt, is alles weer goed.’

Toen begreep ik wat Jewel bedoelde, dat te veel informatie je oud kon maken. Ik wilde papa geloven – de twijfels en zorgen en het vreemde gevoel in mijn buik dat er nog steeds was negeren. Maar het feit dat de zwarte schelp die ochtend stil was gebleven voelde als een voorteken.

Mama had gelijk.

(Ze had bijna altijd gelijk.)

Angsten zijn echt.

Twaalf vlaggen, elk met het symbool van een huis van de Zodiak, liggen in flarden voor me, op een kaal terrein dat zich in alle richtingen eindeloos ver uitstrekt.

Ik kan net een wapen onderscheiden onder elke naam – een donkerblauwe Kreeft, een dieppaarse Leeuw, een gitzwarte Schorpioen. Besmeurd met bloed en vuil liggen de lappen als lijken uit een vergeten strijd verspreid over het levenloze land.

Er is geen geluid; er beweegt niets in de stoffige ruimte. Zelfs de lucht is uitdrukingsloos – het is een kleurloze uitgestrektheid. Maar de stilte in de lucht is niet bepaald sereen. Het voelt alsof de dag zijn adem inhoudt.

Ik draai rond om de omgeving in me op te nemen, en in oostelijke richting zie ik in de verte een steile heuvel als enige verstoring in het vlakke landschap. Ik concentreer me op de heuvel, beeld mezelf in dat ik hem beklim om de vallei erachter te bekijken, en al snel begint zich een beeld te vormen. Als de uitgestrekte vallei scherp wordt, hap ik geschrokken naar lucht.

Duizenden dode lichamen bedekken de poederachtige aarde, met uniformen in alle kleuren van de regenboog. Als een gruwelijke lappendeken van menselijke lichaamsdelen.

Ik zak op de grond, waardoor de glazen bol in mijn handen

bijna sneuvelt, en sluit mijn ogen om de nachtmerries uit de duisternis buiten te sluiten. Ik zie nog steeds lijken.

Honderden verstilde jonge Kreeften in kleurige uniformen zweven door de zwarte ruimte in mijn geest, voor altijd gevangen. Ik schud mijn hoofd, en ik zie de schepen van Maagd in vlammen opgaan terwijl de lucht dik is van de stank van verbrand vlees en metaal.

Dan de kleine verbrande lichamen van het eens zo energieke Tweelingen-volk.

De brokstukken van wat eens onze verenigde krijgsvloot was.

Ik haal raspnd adem als het volgende beeld zich vormt: de bekende golvende zwarte lokken, albasten huid, indigoblauwe...

Ik open snel mijn ogen en knijp in de gloeiende glazen bol in mijn hand. De vallei vol lichamen verdwijnt als de beelden en geluiden van de werkelijkheid tot me doordringen, alsof ik na een diepe duik weer boven water kom.

Het kale veld is veranderd in een grote steriele kamer vol schapen met honderdduizenden identieke glazen bollen. Ze worden sneeuwballen genoemd, en elk bevat een herschepping van een moment uit het verleden.

Ik zet de herinnering die ik zojuist heb bekeken terug op het schap:

Huis Steenbok

As-Driehoek

Herinneringen van Wijsgeer Huxler

Al snel dooft het witte licht van de bol.

Ik ga al twee weken naar Membrex 1206, waar ik de herinneringen aan de As-Driehoek van het huis Steenbok doorzoek naar

antwoorden op mijn talloze vragen. Ik zoek wanhopig naar tekenen die me naar Ophiuchus kunnen leiden, of kunnen helpen de Marad te verslaan, of de Zodiak weer hoop kunnen geven.

Tot nu toe heb ik nog niets gevonden.

Mijn wave, die op de tafel ligt, trilt en ik klap hem open, nieuwsgierig of er nieuws is. Een twintigjarige jongen met dezelfde blonde krullen, zongebruinde huid en lichtgroene ogen als ik laat zijn hologram in de kamer verschijnen.

‘Rho, waar ben je?’

Stanton kijkt verward naar de Membrex (een ruimte met de technologie om sneeuwballen te ontgrendelen) waar we ons in bevinden. Hij draagt zijn wetsuit en knijpt zijn ogen halfdicht tegen Helios’ stralen, dus hij moet nog aan het helpen zijn op het strand.

‘Ik ben in de Zodiak om iets op te zoeken.’

Ik heb mijn broer niet verteld wat ik hier werkelijk doe – diep in de enige planeet van het huis Steenbok, Tierre – terwijl hij als vrijwilliger de handen uit de mouwen steekt op de Kreeft-nederzetting aan de oppervlakte. ‘Is zijn schip al gesignaleerd?’ vraag ik zonder nadenken.

‘Ik heb je het afgelopen uur al twaalf keer gezegd dat ik het je laat weten als hij er is. Je moet je niet zo druk maken.’ Het is alsof Stanton meer wil zeggen, maar hij kijkt opzij, naar iets wat er op het strand gebeurt. ‘Ik moet gaan; het laatste troepenschip van de dag heeft nog meer kisten afgeleverd. Wanneer kom je hierheen?’

‘Ik ben onderweg.’ Steenbokken vervoeren onze mensen in hun troepenschepen van hier naar Kreeft en terug en trotseren het stormachtige oppervlak van de planeet om het dierenleven van onze wereld te redden. De Kreeften in de nederzetting hel-

pen onze soorten zich aan te passen aan de kleinere oceaan van Terre.

Stantons hologram verdwijnt en ik roep het overzicht in mijn wave op waarin ik bijhoud welke sneeuwballen ik heb bekeken, en voer de informatie van vandaag in. Om de kamer te verlaten, loop ik door een biometrische lichaamsscan die ervoor zorgt dat ik alleen mijn eigen herinneringen mee naar buiten neem.

In de zwak verlichte gang strijk ik met mijn hand over de gladde stenen muur tot mijn vingers een vierkant metalen uitsteeksel vinden. Ik trek een geheime deur open en als ik erdoorheen glijp, verdwijnt de grond onder mijn voeten. Ik voel kriebels in mijn buik als ik door een steile, smalle buis omlaagglijd en land op de veerkrachtige vloer van een treinperron. De veerkracht doet me denken aan mijn drummat, alleen staan hierop rijen symmetrische cirkels die rood of groen oplichten – afhankelijk van de beschikbaarheid van die plek in de trein.

Ik ga in een van de groene cirkels staan en bijna meteen voel ik een windvlaag en hoor ik het gesis van zuigers onder mijn voeten – en dan gaat de cirkel waar ik op sta open.

Ik word door de luchtdruk omlaag gezogen en zit dan in de Ader – het treinstelsel dat de Zodiac doorkruist.

‘Zodiak-kunst uit het eerste millennium,’ kondigt een kille vrouwenstem aan. Ik pak de reling boven me vast en de wind verandert van richting; een losgeraakte krul valt in mijn gezicht als we vooruit schieten.

De Zodiac is een ondergrondse bewaarplaats van wat het Tiende Huis ‘een schat aan waarheden’ noemt: de collectieve kennis van de Zodiac. Hierbeneden zijn musea, galeries, theaters, Membrexen, aula’s, restaurants, leeszalen, onderzoekslaboratoria, hotels, winkelcentra en meer. Toen mama het eens be-

schreef, zei ze dat de Zodiac als een brein is en de Ader het netwerk van neuronen dat mensen met de snelheid van synapsen verplaatst, volgens routes die meer worden bepaald door de inhoud dan door de geografie.

In mijn coupé zitten een paar Steenbok-vrouwen in zwarte gewaden – de ene is lang met donkere trekken, de andere klein met een gezonde teint. We vertragen iets bij ‘Belangrijke zodai van deze eeuw’ en de kleine vrouw wordt het perron op gezogen.

‘Oppervlakte, Kreeft-nederzetting.’

Ik druk op een knop op de reling en laat los. Ik word het veerkrachtige perron van een ander treinstation op geblazen en de biometrische lichaamsscans onderzoeken me opnieuw als ik de Zodiac verlaat.

Buiten hou ik instinctief een hand boven mijn ogen tegen het licht van Helios. De stilte maakt direct plaats voor het geluid van stukslaande golven en dierengeluiden en pratende mensen. Als mijn ogen aan het licht zijn gewend, zie ik kuddes zeegeiten (het heilige symbool van het huis Steenbok) die eten zoeken en ravotten langs de waterlijn, en langwerpige terrasauriërs die tussen de rotsen langs de kust door schieten met schubben die glanzen in het daglicht. Hoog boven ons klapwieken gehoornde haviken door de zongebleekte lucht, cirkelend boven de biggetjes die van het zeewier eten.

Tierre is de grootste bewoonde planeet in ons sterrenstelsel, en heeft één grote landmassa – Verity. Voor me gaat het roze zandstrand van de planeet over in het blauw van de oceaan, en achter me groeien ruige bossen tot aan de randen van vulkanen en hoge, besneeuwde bergtoppen. Het uitzicht wordt af en toe verstoord door de lange nek van een donzige giraf die een vers blad van een boom hapt.

Deze plek is een paradijs voor landwezens – Steenbok is immers een kardinaal huis dat staat voor het element Aarde. De mensen wonen hier in bescheiden huizen op grote lappen grond waar allerlei dieren vrij rondscharrelen.

De Kreeft-kolonie bevindt zich aan de westelijke kustlijn van Verity, omdat ons volk zich uiteraard vlak bij ons hoofdelement Water wilde vestigen. Als ik de nederzetting binnenloop, zie ik groepjes Kreeften die aan het werk zijn. Sommige bouwen bungalows van roze zand en schelpen, andere snijden zeevruchten voor sushi, en weer andere – waaronder Stanton – staan met wetsuits aan in het water en zorgen voor de pas gearriveerde nieuwe dieren. Als ik de groepjes mensen voorbijloop, staren ze me niet meer aan. Niet zoals ze eerst deden.

Een maand geleden volhardden de Kreeften die ik op Tweelingen had ontmoet in mijn onschuld; ze zwoeren dat de andere huizen Kreeft niet ongestraft konden beledigen. Maar toen we drie weken geleden op Steenbok kwamen, zeiden de Kreeften daar geen woord tegen me. Hun blikken en veelzeggende zwijgen geven aan dat ze niet geïnteresseerd zijn in mijn politieke missers – ze willen alleen maar redden wat er van onze wereld over is.

Ik waad naar Stanton toe door het ondiepe water voor haakkrabben, minizeepaardjes, scholen van wisselaars (blauwe vissen die rood kleuren als er gevaar dreigt) en een paar net losgelaten jonge krabhaaien. Mijn broer werkt samen met Aryll, een zeventienjarige Kreeft die samen met ons vanaf Tweelingen hiernaartoe is gekomen. Ze laten net een nieuwe school wisselaars vrij in de oceaan.

Om ze niet te storen, blijf ik op een afstandje staan en speur ik de lucht af naar de glinstering van een naderend ruimteschip. De zon gaat bijna onder. Hij had er al moeten zijn.

‘Je ziet er goed uit,’ zegt Stanton als hij me opmerkt. Alleen klinkt het meer als een vraag dan als een compliment. Hij kijkt naar mijn turquoise jurk en gaat dan verder met zijn werk.

Aryll draait zich om, en zijn staalblauwe oog glijdt over mijn kleding; er zit een grijs lapje op de plek waar zijn linkeroog heeft gezeten. Hij schenkt me een jongensachtige glimlach en trekt dan weer een bezorgd gezicht. Ik weet dat hij om ons allebei geeft, maar hij laat zich vooral door mijn broer leiden.

‘Het maakt niet uit, ik kan jullie best helpen.’ Ik kom dichterbij en laat de onderkant van mijn jurk nat worden om Stanton te laten zien dat het me niets kan schelen.

‘Niet doen, Rho,’ zegt hij met een ongeduldige ondertoon. ‘We zijn bijna klaar. Blijf daar staan.’

Ik doe wat mijn broer zegt en kijk hoe hij en Aryll de vissen vrijlaten. De wisselaars lijken wel radioactief – hun lijven vormen rode vlekken in het blauwe water – maar al snel wordt hun kleur rustiger en verdwijnen ze in de diepte van de oceaan. De kleine, makkelijke wisselaars passen zich goed aan Steenbok aan.

Stanton maakt de laatste krat die naast hem drijft open en begint samen met Aryll de haakkrabben vrij te laten. ‘Goed zo, maar pas op voor de scharen,’ zegt Stanton, terwijl hij voorzichtig een krab van Aryll overneemt voordat die zijn vinger afknijpt.

Als mijn broer tegen Aryll praat, klinkt hij anders dan wanneer hij tegen mij praat. Bij Aryll is zijn stem iets lager, met een geruststellende toon die ik maar al te goed ken. ‘Zie je dit deel van de schaal, waar hij een beetje rond is?’ Aryll knikt gehoorzaam. ‘Dat is de beste plek om ze vast te pakken.’

Stantons woorden brengen me terug naar Kalymnos, waar ik heb geleerd om de haakkrabben die steeds bij onze narschelpen

zaten weg te halen, en ineens weet ik aan wie mijn broer me doet denken. Hij is net papa. Het zou me niets moeten doen. Na alles wat er is gebeurd, zou ik me volwassen en begripvol en meelevend moeten gedragen. Ik zou dankbaar moeten zijn dat mijn broer nog leeft. Sommige mensen zijn alles kwijtgeraakt.

Aryll zat op een Kreeft-platform op school toen brokken van onze manen door de atmosfeer van onze planeet begonnen te schieten. Door de explosie verloor hij zijn linkeroog. Tegen de tijd dat hij thuiskwam, was zijn hele familie en huis verdwenen in de Kreeftzee. Net als Stanton werd hij met andere overlevenden naar de planeet Hydragyr van het huis Tweelingen gebracht.

En toen viel Ophiuchus Tweelingen aan.

De rotsachtige planeet werd getroffen door aardbevingen toen de Kreeft-nederzetting net klaar was. Stanton bracht een gezin in veiligheid toen hij zijn evenwicht verloor en van de klip viel. Aryll kon hem net op tijd grijpen.

Hij heeft Stantons leven gered.

‘We gaan ons omkleden,’ roept Stanton voordat hij en Aryll achter een gordijn duiken om hun wetsuits uit te trekken.

Ik speur de horizon af naar een teken van het ruimteschip waar ik al de hele dag op wacht. Ochus heeft sinds Argyr geen planeten meer verwoest, maar de Marad valt elke week een ander huis aan. Het leger werkt ook samen met piratenschepen die in het hele sterrenstelsel reizigers en bevoorradingen tussen de huizen onderscheppen. Zodai van elk huis waarschuwen mensen om geen ruimtereizen te maken, maar indien mogelijk als hologeesten te reizen.

Stel dat er iets is gebeurd. Hoe kom ik dat te weten? Misschien moet ik zijn ring proberen, voor het geval dat...

‘Daar!’ schreeuwt Aryll. Zijn rode haar schittert als vuur in

Helios' stralen. Hij wijst naar een stipje in de lucht. Mijn hart slaat een paar slagen over als het stipje dichterbij komt en schittert in het zonlicht. Het schip wordt steeds groter, tot de volledige kogelvorm zichtbaar is.

Hysan is er, eindelijk.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ROMINA RUSSELL

De Zodiak-serie, deel 1

Het 13^e Huis

‘Superspannend, snel, goed geschreven. Dit is echt een van de meest unieke werelden waarover ik in tijden heb gelezen.’

– Goodreads.com

Rhoma Grace is een zestienjarige student met een ongebruikelijk talent voor het lezen van de sterren. Terwijl haar klasgenoten metingen nodig hebben om nauwkeurige, astrologische voorspellingen te doen, kan Rhoma zien wat er in het verschiet ligt.

Bij een heftige explosie in het sterrenstelsel slaan de manen van Kreeft uit hun baan. Het leven op Kreeft verandert hierdoor in een nachtmerrie waarbij duizenden bewoners de dood vinden. Rho is met stomheid geslagen wanneer zij als nieuwe leider van de planeet wordt aangewezen.

Dan, als er meer planeten het slachtoffer worden van buitenissige natuurrampen, ontdekt Rho een patroon in de sterren. Ze vermoedt dat Ophiuchus – de verbannen leider van het 13e Huis uit de Zodiak-legende – is teruggekeerd om de macht over het Zodiaksterrenstelsel in handen te krijgen.

Rho moet de leiders van de andere Huizen in het sterrenstelsel op de hoogte brengen van het heersende gevaar. Maar wie zal haar geloven, zo jong en onervaren als ze is? Wie kan Rho vertrouwen in een universum dat is bepaald door verschillen? En hoe kan ze 12 verschillende Huizen overtuigen van de noodzaak tot samenwerking?

ISBN 978 90 452 0700 1 | ISBN e-book 978 90 452 0931 9